

försvaret

Den svenska försvarspolitiken inger allt starkare betänkligheter från socialistisk, dvs fredsälskande synpunkt. Visst har vi försvagat vårt försvar det senaste decenniet tack vare socialdemokraternas kraftfulla insatser, men det har gått alldeles för långsamt. Följderna ser vi nu. Tempot har varit så lågt att supermaktblocken i Europa provocerats att rusta upp sina styrkor ännu mer. NATO har gjort det därför att organisationen består av kapitalistiska och alltså aggressiva stater. Warszawapakten av omsorg om freden i vår del av världen.

Ytterst oroande är den försvarsdebatt som blossat upp i vårt land på sistone. Det talas om att nedrustningspolitiken inte skall fullföljas. Det diskuteras t o m att skaffa ett nytt stridsflygplan, det sk JAS, som ersättning för Viggen. Därmed kommer ju avspänningssträvandena i allvarlig fara. Som Olof Palme så riktigt underströk i en tidningsintervju i januari: "Så fort det dyker upp en lämplig konflikt hoppar hökarna fram och pressar fram ökade försvarsanslag." Nej, fram för ett försvarsbeslut liknande det som fattades 1925. Det var nedrustning det!

Socialdemokraterna har alltid slagits för freden med näbbar och klor. De har de senaste åren på ett konstruktivt sätt sagt nej till det ena förslaget efter det andra om nya attackplan - B 3 LA, Sk 38/A 38 och vad de nu heter. Förhoppningsvis kommer partiet att avvisa även det senaste JAS-påhittet.

Från sovjetiskt håll har man varnat Sverige för att köpa stridsflygplan från andra länder med hänvisning till att det skulle äventyra vår neutralitet. Det är självfallet riktigt. Det enda förnuftiga är därför att var-

ken tillverka egna flygplan eller köpa några utifrån. Då demonstrerar vi otvetydigt vår handlingsfrihet och vårt oberoende. Försvaret i norra Europa svarar dessutom Sovjet för bäst själv. Sovjet har ju döpt Östersjön till "Fredens hav" och i sanning också levt upp till de förpliktelser detta eggande begrepp medför. Med hjälp av kärnvapenbeväpnade u-båtar upprätthåller vårt socialistiska broderland föredömligt ordningen i Östersjön – ett lysande exempel på hur nyttig kärnkraften kan vara när den brukas för fredliga ändamål.

Upprustningsivrarna har gjort gällande att Östersjöinloppet och Kolahalvöns växande strategiska betydelse skulle vara ett skäl att stärka vårt försvar. Struntprat. På båda ställena finns ju sovjetiska trupper, för säkerhets skull starkare än någonsin. Områdena är alltså väl skyddade från anfall våra insatser förutan.

Upphörde den svenska nedrustningspolitiken skulle stormakterna otvivelaktigt uppfatta det som en utmaning. Just nu när världsläget är särskilt spänt är det desto viktigare att vårt land ökar takten i försvagningen av försvaret och därigenom framstår som ett ännu större föredöme än tidigare för alla

andra länder. Snart skulle då samtliga nationer påverkas av vårt exempels makt. En annan sak är att USA skulle göra vad man kunde för att hindra utvecklingen. Det skulle naturligtvis tvinga Sovjet att behålla sitt försvar ograverat tills man i väst insett hur vansinnig rustningsspiralen är och därför lagt ner gevären för gott.

Socialdemokraterna har till årets riksdag motionerat att försvarsanslaget skall vara en halv miljard kr mindre nästa budgetår än vad den borgerliga trepartiregeringen föreslagit. Det är en ansvarsfull politik, som visar att Maj-Britt Theorin och hennes meningsfränder lyckligtvis fått ökat inflytande i partiet. Det skulle även ge utrymme för motiverade samhällsförbättringar i sant progressiv anda, exempelvis 36 miljoner kr mer till det folkrörelseanknutna kulturarbetet, 20 miljoner mer till kollektivtrafikberedningen, ytterligare anslag till studieförbunden, höjda bidrag till studiecirkeltimmarna och mycket, mycket annat.

En sådan solidaritetens och socialismens politik skulle verkligen stärka vår neutralitet, vårt nationella oberoende och freden i norra Europa.

Matti Häggström